

Simek Valéria

Csak úgy ketten

Úgy szeretnék átölelni,
mint egykor, s feloldódni a
napok lezúduló magányából.
Nem tudni semmit a jelenről,
biztonságban veled lenni.
Elfelejteti az itt hagyott
napok, évek terheit, ami
csak rám maradt, amikor elmentél.
Ölélő szeretetedre vágyom, nem
törődve, aggódva semmiért.
Csak úgy ketten, csendben,
összebújva kizárni a világ
zaját, békétlenségét, háborúját.
Hogy ne vegyem magamra ezt a
lávaként ömlő folyamot.
Úgy, mint egykor, csendesedjen
a kint és a bent.
Úgy odabújnék hozzád.

Csendre figyelés

Télen a kályha duruzsoló
meséit hallgattuk.
A hóesésben a lehulló csendet.
Tavasszal a harsogó, zöld
dúdolást az ébredő tájban.
Nyári hőségben az előbújó
patak csörgedező játékát.
Őszben a természet megöregedését
figyeltük, amikor tarka ruhákat
vett magára.

Őrizted a tüzet

Amikor otthonunkban még
Te őrizted a tüzet...
Kályhánkban a széllel
morgott a Bakony bükk és
akác fája. Amikor este az
udvaron a lámpa fénye,
hajadra havazott.
Boldog voltál a fehér
tájban, s gyermekkorod
szánkóján repítetted
unokád az estében.
A hóból dombot építettetek
az udvar közepén. S a jókedv,
kuncogás elszabadult, mint
fekete bozontos kutyánk.
Egyszer csak fehér kabátban
jött elő, mit a lehulló, hatalmas
hópelyhek terítettek rá.

Fényvetés

Kis markodból hull a homok,
kölyök szellő hajadba túr.
Cipőd alatt virágzik a gyerekkor
rétje. Hirtelen betört a tavasz...
Hintád repít, énekeddel csalogatod
a lepkét. Visszatér többször is,
lengeti fehér foltos selyem
szárnyán a Nap melegét.
Fényvetés szemedben,
kiapadhatatlan mosoly szádon.